

ZŽÁR NAD S... ZAVOU
ÚSTÍ NAD ORLICÍ
KAPLI...
ZÁBRŽ...
SVITAV...
TRUTNOV

DENÍK SCÉNY DĚTSKÉ

Fabriká SVITAVY

STŘEDA 15. 6. 2022

5.

ÚVODNÍK

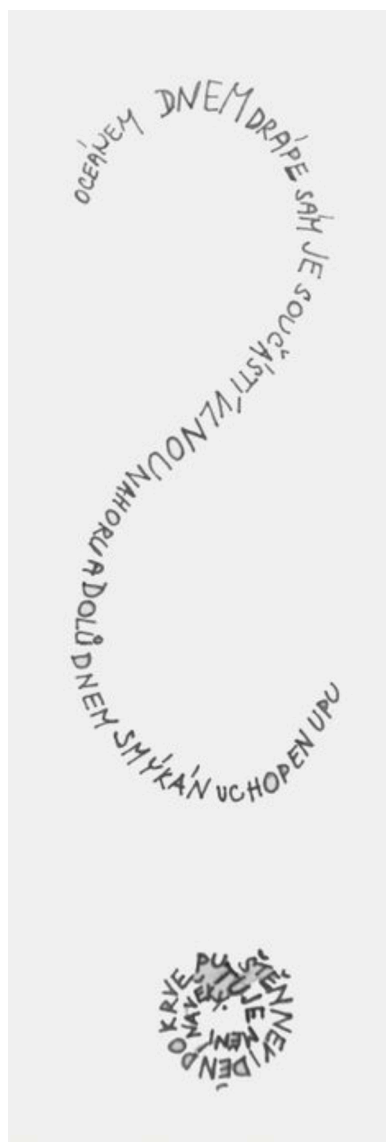

A máme tu předposlední den Dětské scény. Redakce ukončila stávku, voní jahodami, a kdo zahlédl východ slunce ze střechy Fabriky, může být šťastný člověk. A nejen ten: potkávám usměvavé a podobně nevyspané účastníky festivalu, ale to je jenom povrch, jinak jsme totiž i šťastní, protože... (a tady si klidně doplňte, co je Vám líbo, to Vaše štěstí). Dny, co tu zažíváme, jsou prostě výjimečné. Pokračujeme v objevování nových talentů svých známých (tak třeba Aleš Bergman vyrábí krásné nože), tvoříme, užíváme si slunce, pohybujeme se v partiturách a někdo možná poprvé nahlíží na Svítavy z ptáčích perspektivy.

Průj vypadám nevyspale. Je nám tu totiž dobře, a tak kdo by chodil spát, že?

Přeji Vám půvabný den v nové formě.

Kaligram. Co nového nám přinese nový den?

NAHLÉDLI JSME DO...

... semináře A – Poezie pohybu

VE VÍRU SANJINY POEZIE POHYBU

„Tančete.“ Jednoduchý pokyn. Ale obtížná cesta k jeho naplnění. Jak tančit? Jaké pohyby zvolit? Co se svým tělem? Co se sebou? Na našem semináři takový pokyn nezazní, přesto náhle všichni divoce tančíme, je nás plný sál a nikdo neřeší, co se sebou, co s tělem. Děje se to tak nějak samo.

Jak se to stalo? Chodíme prostorem, na tlesknutí máme udělat pohyb vyjadřující náš dnešní den, pokračujeme v chůzi, na další tlesknutí uděláme pohyb vyjadřující pocit radosti, jdeme dál, další tlesknutí – pohyb vyjadřující činnost, kterou děláme každý den, chodíme prostorem, každé tlesknutí je signálem pro různé kombinace předešlých pohybů – dvakrát pohyb dnešního dne, dvakrát pohyb radosti a opět chůze, pohyb radosti a dvakrát pohyb každodenní činnosti a chůze, začne hrát hudba, už nezní žádné pokyny, každý má k dispozici jen své tři pohyby, které lze ovšem libovolně střídát, opakovat, zmenšovat, zvětšovat, zrychlovat či zpomalovat, každý víří prostorem ve hře vlastního právě objeveného pohybového jazyka a – najednou je tady tanec.

Přesně takhle dokáže Sanja mistrovsky řetězit drobná zadání, takže si člověk teprve po hodné chvíli všimne, kam až se dostal a hlavně s jakou lehkostí.

V duchu řetězení a nabalování se nese i většina našich dalších aktivit. Tak například: Na počátku jiné aktivity stojí téma „Já v době pandemie“, na které každý napíše kratinký text (á la haiku). Texty nejsou nahlas prezentovány, ale jsou impulzem k další akci. Každý si vytvoří svou pohybovou partituru vyjadřující (ne však ilustrující) obsah textu. Partituru si navzájem prezentujeme ve dvojicích, přičemž ten, kdo je zrovna divákem, vytvoří k partnerově partituru vlastní text. Při následné prezentaci výstupů jeden z dvojice předvede svou partituru a druhý k tomu čte text, který předtím jako divák vytvořil. Vzniká tak řada poutavých tvarů spojujících pohyb a slovo, vzniká nový kontext a prostor pro diváckou interpretaci, takže se původní impulz velmi přirozeně rozvíjí a posouvá dál. Své partitury na čas odkládáme, ony se ale po dalších aktivitách, pohybových a dechových cvičeních ještě ten den nebo při dalším setkání zase vynoří, abychom je mohli o něco dalšího obohatit. Jednou musí každý do své partitury zakomponovat dřevěnou tyč, podruhé tyč nahradí látkou, nakonec zapojí osobní předmět s příběhem (který si na seminář k účelům společné práce přivezl), jednou prezentuje více lidí najednou, podruhé je na pomyslném jevišti každý sám – mění se podmínky, kontext, možné významy, vždy ale zůstává jednoduchá instrukce, jasný vnitřní impulz a překvapení z možností těl, předmětů, látek i dřevěných tyčí.

Pohybové partitury se do společné práce neustále vracejí, vracejí se předměty, texty, tyče, hudba a přibývá mnoho dalšího – srbská píseň, příběhy kamenů z pobřeží moře (které nemáme ani my, ani Srbové), prvky z aerobikové sestavy jedné seminaristky, tyčemi vyfukávaný rytmus, kmenový tanec s pokřikem a další a další.

Různé řetězce témat se proplétají našimi dopoledními setkáními, tu se potkají, tu se rozdělí a zase se protnou. Pod Sanjiným vedením rozličné kombinace nastřádaného materiálu tvoří překvapivé a působivé situace s docela novými významy a my jsme jejich součástí. Sanja o tomto procesu mluví jako o nepřímé cestě hledání a sbírání materiálu, je to cesta podle ní vzrušující, protože nabízí neustálá překvapení, a s tím nelze než souhlasit.

Těšíme se, kam se na této vzrušující cestě dostaneme během dalšího setkání, co nás opět překvapí a čím pod Sanjiným laskavým a energickým vedením, a za podpory pohotového tlumočníka Pavla, dokážeme překvapit sami sebe.

ktk

Alžběta Rajchlová

NA SLOVIČKO...

Gábina: Pavle, kromě toho, že jsi skvělý tlumočník mnoha našich workshopů se zahraničními lektory, jsi také absolvent katedry výchovné dramatiky DAMU. Ale čím se zabýváš teď?

Pavel: Provozuju neziskovku Otevřený prostor (otevrenyprostor.cz) a hlavně skutečně provozuju ten otevřený prostor, což je budova, bývalá prvorepubliková sokolovna v Trpoměchách u Slaného a teď je to zrekonstruovaný prostor, kde se konají různé pohybové, divadelní a jiné vzdělávací programy. (I Šanja Krsmanovićová Tasićová v Trpoměchách vedla už dvakrát workshop – pozn. red.)

Gábina: Je tlumočení takového workshopu obtížná role?

Pavel: Je to dané tím, koho tlumočíš. A já mám štěstí, že vždycky tlumočím výborné osobnosti a ono se to potom tlumočí samo, protože to má jasnou strukturu a je přehledné, kam to směřuje a ty jdeš prostě s tím. A baví mě to. Připomíná mi to práci s maskami, což je mimo jiné téma, kterým jsem končil své studium na DAMU, psal jsem diplomku na masky v dramatické výchově (Maska a možnosti jejího použití v dramatické výchově: Magisterská práce obhájená na KVD DAMU v roce 2004 – pozn. red.) a vždycky když jsem hrál s maskami, měl jsem pocit, že člověk je takové místo průtoku energie, že slouží masce. A s tím tlumočením je to podobné.

Gábina: Co ti do života dala dramatická výchova?

Pavel: Dala mi hodně. Ale začalo to už před mým studiem dramatické výchovy na DAMU. Já jsem vystudoval lesárnu (na Mendelově univerzitě) a zajímalo mě ekologické zemědělství, to jsem studoval v Anglii. Potom jsem se ještě více věnoval biologickému zahradnictví a zároveň jsem pracoval v komunitě s hendikepovanými lidmi v Camphillu, kde byl bohatý kulturní program. Dělal se tam hodně divadelních představení, ale i různých dalších sezónních programů, v nichž se hojně využívaly dramatické prvky. Takže tady jsem se dostával k divadlu. A na té škole, kde jsem studoval to biodynamické zemědělství, byl kurz Speech and Drama a já jsem tam byl obsazen do jedné hry od Shakespeara, protože jim chyběly postavy v Bouři :-). Tam jsem se tedy seznámil s ostatními studenty a jeden z nich si mě vybral, když připravovali Nabídku k sňatku od Čechova. To byla moje první velká role. A divadlu jsem úplně propadl. A když jsem se potom v Anglii přestěhoval do jiného města, kde jsem pracoval v podobném zařízení s hendikepovanými lidmi a měl jsem tam na starost zahradu, tak tam zároveň sídlilo jedno divadlo a nabízeli kurzy pro veřejnost. Bylo to dost profesionálně vedené, měli jsme jednou týdně jeden den, byli tam lidé různého věku a různých profesí, bylo to tříleté a na konci každého trimestru jsme udělali představení. A to mi proměnilo život. Já jsem byl vždycky velmi nesmělý chlapec a tam jsem

nabral sebevědomí :-). Opravdu mě to proměnilo. A potom jsem se náhle a nuceně kvůli rodinným záležitostem musel vrátit do Čech. A měl jsem touhu věnovat se ještě víc divadlu. Přihlásil jsem se na nějaký workshop, který pořádala DAMU a tam se mě Martin Vasquez (tehdy Plešek) ptal, proč se nepřihlásím na dramatickou výchovu, že je to zajímavý obor. Tak jsem to zkusil a dostal jsem se.

A teď jsem v Anglii ve výcviku clowningu. To je čirá improvizace, kde nos je vlastně taková minimaska, a ta ti dovolí se osvobodit a být otevřený... To byl takový poslední střípek, kde dramatická výchova pomohla mé vlastní proměně. Na tom clowningu jsem se totiž osvobodil od takového toho stigma perfekcionismu. Abych pořád nemyslel na to, že výsledek musí být dokonalý, abych se neztrapnil... a tam jsem se toho úplně zbavil.

Gábina: Protože práce s trapností je tady vlastně princip, ne?

Pavel: (smích) No, přesně. A teď v Trpoměchách, v tom Otevřeném prostoru se mi to všechno propojuje dohromady, protože tam i vařím, mám rád tu komunitu, která se tam schází, rád bych tam dělal workshopy clowningu a vlastně jsem vždycky hodně dělal sport, takže i ty kurzy, které tam sami organizujeme, jsou kurzy Bothmer Movement, což je taková ucelená pohybová výchova pro waldorfské školy, ale samozřejmě použitelná kdekoliv.

Ptala se Gábina Zelená Sittová

... z diskuse lektorského sboru

Poslední krajka

Inspirován pohádkou Olgy Scheinpflugové vytvořil soubor podobenství o dobru, které může představovat pohromu, překročí-li míru. To je téma bezesporu silné a provokující. Souhlasíte? Máme se bránit soucitu? Mají mladí lidé tímto způsobem o soucitu přemýšlet? Vytvářet otázky je jistě v případě divadla na místě. Inscenace pracuje s výraznou stylizací, především pohybovou. Členové souboru jsou dobře vybaveni, jejich pohybové až taneční dovednosti jsou na vysoké úrovni, jejich práce je ladná a precizní. V pohybových a tanečních etudách se snaží hledat vyjádření pocitů, ale i dějů. Mnohdy opravdu zajímavě pracují s jevištními obrazy, symboly, zkratkou, charakterotvornými gesty. Jako scénografický prvek volí bílou elastickou krajku, která má schopnost rychle proměňovat prostředí. To vše je elegantní, nápadité a krásné. Právě krása však může být někdy zrádná. Anž bychom si toho všimli, může nás strhnout na scestí, kdy přestaneme jednat, vyprávět příběh a začneme vytvářet krásu pro krásu, pohyb pro pohyb, efekt pro efekt.

Výrazné změny v ději, které soubor činí, vyžadují zcela novou a důslednou výstavbu motivů a motivací. Vše, co se v inscenaci objeví, se na této výstavbě podílí. Pokud dochází k nepřesnostem, nebo pokud využití prvků, zejména pohybové a scénografické postrádají dramatickou opodstatněnost, vazbu k tématu a plní pouze funkci estetickou, začíná se příběh mlžít, ztrácí přitažlivost, naléhavost, vyprchává síla jeho sdělení. A to se místy souboru děje. Předávání bedýnky mezi lidmi není vždy úplně přehledné, není jasné, proč se většina postav nepodívá dovnitř, soucit je prezentován jako bezmyšlenkovitě rozdávání, často vlastně až soucitu prosté, lidé jsou prezentováni jako takoví hlupáci, že nevíme, zda si náš soucit vlastně zaslouží.

Poslední krajka je zkrátka zprávou o dlouhé, poctivé a intenzivní práci souboru, ale také trochu varováním pro nás všechny, abychom se (třeba zrovna v případě té krásy) varovali překročení míry.

Ten, co se nepovedl

Inscenace turnovského souboru vystavená na půdorysu známé pohádky se naoko tváří úplně neambiciózně. Jako by šlo spíš o narychlo vyrobenou legraci na školní besídku. Zdá se, že herci se neberou příliš vážně, nesnaží se být nějak přesní, zajímaví, moderní či experimentální. Zdá se, že nepotřebují přinést nějakou hlubokou a závažnou výpověď – jenže přesně to se jim daří.

Příběh citlivého kluka, který hledá sám sebe, je stejně tak vtipný jako dojemný. Nevydírá, nepodbízí se, je nebývale svůj. Soubor je látkou obdivuhodně zaujatý. Herci hrají naplno, bez studu s výjimečným citem pro míru stylizace. Jsou přesvědčiví, ať naznačují kachní chůzi, rapují nebo zpívají na „klusovskou“ notu.

Ve skutečnosti však tento zdánlivě spontánní půvab stojí na velmi chytrém scénáři, který vědomě pracuje se zkratkou a repeticí, a kde každé „přesné“ či „mamí“ má své přesné místo. Stejně přesná je práce s pauzou (moment, kdy labuti až se zpožděním dojde, že slyšela výstřel, a ladně odpluje za ostatními, patří k vrcholným okamžikům), s balancováním odkazů ke zvířecí a lidské říši, s detailem. Nejde tedy evidentně o půvab nechtěného, ale vědomou a sebevědomou divadelní práci.

Tato inscenace je zkrátka ta, co se povedla!

Krabat

Dramatizace tak rozsáhlé a složité předlohy jako je Čarodějův učeň vyžaduje zásadní nápad, který obhájí nutné škrty a zásahy. V dramatizaci pro dětský soubor je navíc třeba hledat způsob, jak s látkou pracovat, aby ji děti mohly přijmout za svou. Soubor z Lužánek nachází tuto cestu v zesílení tématu přátelství a jeho síly. Skupinu chlapců měnících se v havrany nahrazuje věkově i genderově smíšenou skupinou, ve které navíc, jak se zdá, ponechává herecům jejich vlastní jména. Tato skupina si spolu hraje, vzájemně se podporuje a nakonec dokáže mistra přemoci a získat zpět svobodu. To je jistě velmi inspirativní dramaturgická úvaha. Zároveň je zde zachován motiv dospívání hlavní postavy, kterou postupně hrají vyšší a vyšší chlapci.

Je zjevné, že silná atmosféra předlohy, magie a věčné rozhraní života a smrti, jsou pro soubor přitažlivé a pro inscenaci důležité. Ona závažnost a tajemnost se projevuje zejména v práci se světlem, v pohybových etudách, v intenzivních sborových obrazech a zvucích, v práci s rekvizitou, ve výrazné černo – bílé estetice. Přes bohaté využívání těchto prostředků jakoby se však z inscenace vytrácela opravdová síla. Možná je to tím, že v rámci jistě nesmírně náročné redukce původní předlohy zmizelo mnoho motivů, které pomáhají vytvářet systém, ze kterého se rodí základní logika jednání postav, jejich cíle a potřeby.

Není dostatečně jasné, co nutí Krabata do mlýna vejít, co ho nutí zůstat, ani proč nemůže utéci (scéna s útekem působí nedramaticky a není docela srozumitelná). Chybí zde skutečný strach, protože chybí podmínky pro něj. Není jasné, z čeho se rodí mistrova moc nad ostatními, když sami jeho autoritu opakovaně srazí a relativizují (například posměšnou básničkou při hře), nečekaně snadné přemožení mistra potom zásadně snižuje hodnotu vítězství a míru odvahy hrdinů. Opravdovost tak vlastně nakonec schází i vztahům mezi postavami, o kterých, zdá se, se má hrát především (tém možná ubližuje i povětšinou frontální herecká práce).

Srozumitelnost celé struktury potom zároveň matou motivy, které jsou převzaty z předlohy, ale v inscenaci se s nimi dále nepracuje, jako například „a mlýn už zase mele“ nebo „co jsme my, budeš i ty“.

Částečná absence vnitřní logiky inscenace a skutečné dramatickosti ovšem ruší také napětí a může bránit v zaujetí, oslovení a zasažení diváka. Aby bylo jasno, ani na okamžik nepředpokládáme, že by soubor sám systému světa své inscenace nerozuměl. Práce s předlohou pro něj jistě měla velký smysl, k inscenaci má pevné pouto a stojí si za ní. Pouze si na jeho příkladu čerstvě připomínáme, jak zrádná a zapeklitá pro dětské divadlo dokáží být tato velká a „zásadní“ literární díla.

kulato. barevno.

Mostecký soubor dlouho a intenzivně ohledával téma autismu. Inscenace je pouze zlomkem materiálu, který tento výzkum přinesl. Její síla je však procesem výrazně ovlivněna.

Poměrně známou předlohu Ivony Březinové, ze které trochu lezou dráty didaktických cílů, doplnili inscenátoři úryvky z knihy, jejíž autor se pokouší popsat specifika svého vlastního – autistického – světa. Umožňují tak dvojí pohled na postavu s poruchou autistického spektra – pohled zvenku a zevnitř. Zdá se skvělé, že se vyhýbají vnějškové, realistické nápodobě chování této postavy, ale snaží se spíše vytvořit mozaiku vnějších a vnitřních znaků, pocitů, metafor. Postavu bratra s autismem hrají čtyři herečky, jejichž jedinou rekvizitou s proměnlivým významem jsou modré smaltované hrnky a modrá barva, která postupně vytváří obrazce na bílé podlaze.

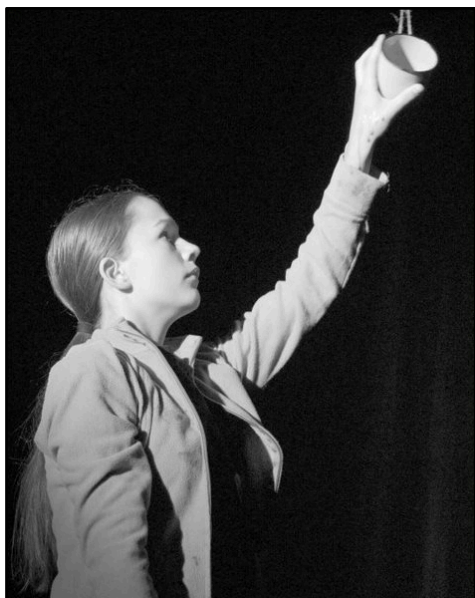
Inscenace však vede naši pozornost ještě jednou cestou – příběhem dívky Pamelky, jejíž život je zásadně ovlivněn soužitím s autistickým bratrem a maminkou samoživitelkou. Tento dějový rys inscenace je stejně něžný a křehký jako herečka, která Pamelu hraje, přesto má však velkou sílu a dokáže předat tíživost situace mladé dívky a její nenápadnou statečnost.

Inscenace nevydírá, nepoučuje, spíše nás zve ke své snaze cosi zahlédnout, uchopit a pochopit. A činí tak velmi zaujatě a soustředěně. Volí minimalistické prostředky, nepracuje příliš s dynamikou, s vnějšími efekty, obsahuje velmi stručné dialogy, mikrosituace, střídání fyzické jednání. Přesto je její cesta dějem i tématem přitažlivá a možná i v jistém slova smyslu napíná.

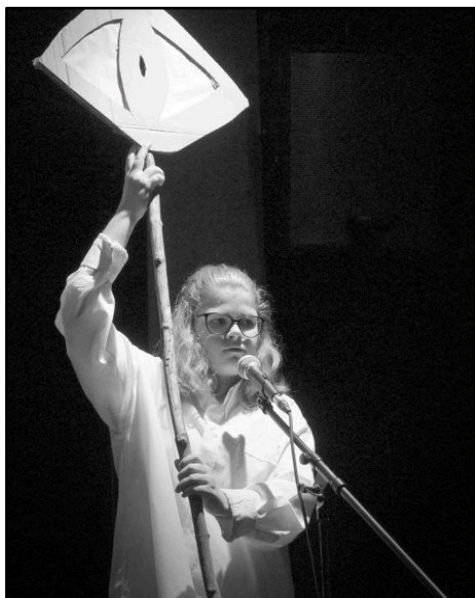
VČERA JSME VIDĚLI...

Poslední krajka

kulato.barevno.

Krabat

ZEPTALI JSME SE...

... na divácké dojmy z představení
4. bloku**Poslední krajka**

Představení se mi velmi líbilo, zaujalo mě to, že měli málo rekvizit a bohatě to stačilo. A i ty outfity měli dobře sladěny. A celkově ta hudba do toho byla strašně zajímavá. Působilo to jako ze starší doby a ta hudba byla taková jako modernější, takže to působilo tak zajímavě, to představení bylo fakt moc krásný, povedlo se jim to.

Karolína, 16

Mně se líbilo, že to měli hezky zpracované a bylo na nich vidět, že je to baví. A celkově se mi to strašně moc líbilo.

Kristýna, 15

Podle mě bylo vidět, že ví, co tam dělají, mně se to moc líbilo. A co mě teda jako zaujalo, tak že tam vystupovali jenom mužské role, to bylo pro mě zajímavý.

Šárka, 16

Ten, co se nepovedl

Můj dojem z toho představení byl dobrý, znal jsem tu pohádku. Vtipný. Užil jsem si to.

Antonín, 11

Tak mně se to líbilo, přišlo mi to takový hezký, i srandovní trochu.

Eliška, 11

Hodně mě překvapilo, že je to labuť, a ne kachna, no.

Jonáš, 8

Krabat

Tak mně se to osobně teda celkem líbilo, líbily se mi tam prvky, který žáci použili, akorát se mi nelíbilo, že se to opakovalo dvakrát dokola, že to už pro mě

nebylo moc zajímavé. A reflektory mně hrozně svítily do očí, a tak to nebylo moc příjemné, ale jinak se mi to moc líbilo.

Andrea, 19

Tak já strašně oceňuji práci těch dětí tam, fakt jako klobouk dolů, já sama hraju divadlo strašně dlouho a strašně se mě to celkově líbilo, ale to opakování naprosto souhlasím to opakování fakt už bylo potom takové nudné a věděli jsme, že se to mělo jinak uzavřít, ale jinak oceňuji práci - úplně úžasné v tolika letech předvést tuhle práci.

Adéla, 16

Mně se to líbilo moc, já Krabat znám, takže si myslím, že tu atmosféru vystihli úplně skvěle.

Kateřina, 26

kulato.barevno.

Tak já budu zase taková jako asociativní, jo, střípky ze světa autismu, kulatobarevno, hodně modré a kéž bychom se dokázali víc přiblížit k lidem autistického spektra, asi tak.

Pavla, 35

Nádherné, fakt, nádherné to bylo, jak strašně hezky popsán, jak vlastně ten autismus vypadá, strašně se mi to líbilo.

Stanislava, 17

Pro mě to bylo moc fajn, líbilo se mně, že to bylo takový docela abstraktní, že se to jenom tak nevidí a jsem ráda, že se tam vyskytuje právě problém autismu, protože si myslím, že to není ve společnosti tak známé. A málokdo ví, o čem autismus vlastně je.

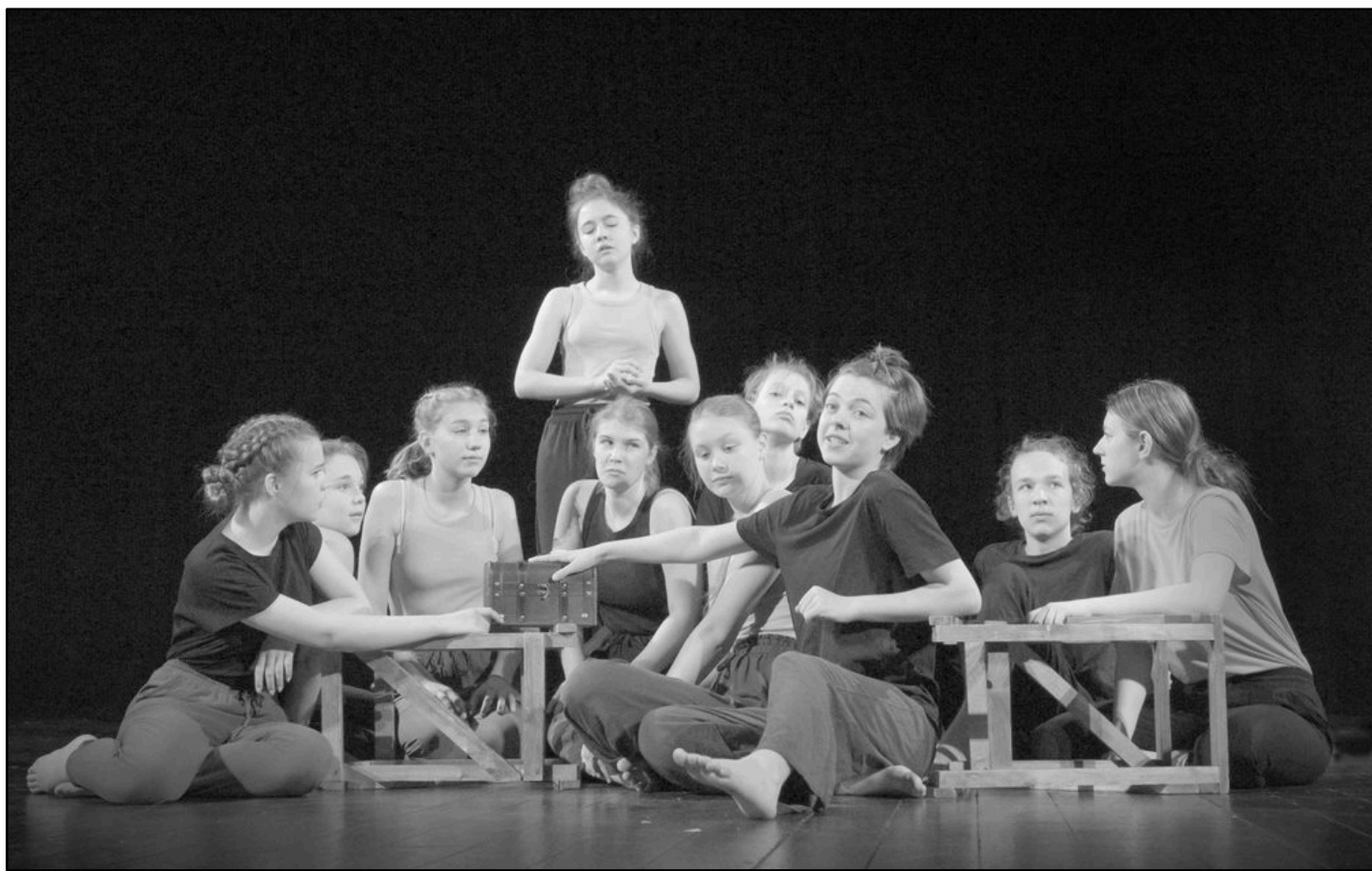
Aneta, 19

ktk

Ten, co se nepovedl

VČERA JSME VIDĚLI...

Poslední krajka

Ten, co se nepovedl

VČERA JSME VIDĚLI...

kulato. barevno.

Krabat

ZAPSALI JSME...

... z diskusí dětského diskusního klubu o představeních 4. bloku

Předposlední diskusní dílny předposledního dne Dětské scény. Opět čtyři představení, opět dost souborů (troufáme si říct) nadšených pro diskutování.

Začali jsme vytvořením lidské krajky v prostoru, čímž jsme se naladili na inscenaci „Poslední krajka“. Mezi tématy se pro diváky objevila lidská nevděčnost, náprava lidí nebo štědrost. Tím jsme navázali na motiv soucitu a zda to pro diváky byl pouze soucit. Došli jsme také právě ke štědrosti. Debatovali jsme o scénografii a jejím využití, které diváky nadchlo pro své mnohé možnosti. Ptali jsme se na vyznění konce a rozdávání kousků krajky. Na závěr jsme řešili gender, kdy mužské role hrály ženy, to však dětem nevadilo, jelikož je to v prostředí amatérského divadla běžný jev.

K další inscenaci „Ten co se nepoved“ jsme si pro odlehčení zahráli hru evoluce, při které se podle výhry nebo prohry ve hře kámen, nůžky, papír proměňujeme od vejce přes kuře k labuti nebo naopak. Opět jsme se bavili o tématu, hlavní postavě, jejích rysech a charakteristice. Zmínili jsme se o kostýmech, které se divákům líbily a přišly jim využité. Především postupné přepeření z kuřete v kachnu. Bavili jsme se o rapování, působilo u kachen „cool“ i v kontrastu s ladným stylem labute. A také jsme ocenili krásnou stínohru.

Na „kulato.barevno“ jsme se naladili abstraktním kreslením na hudbu z inscenace. Poté jsme došli k tématu autismu, odhalili vztah Pamely k Patrikovi, který se vybudoval na základě toho, že má Pamela autistického bratra Jeremiáše. Dále jsme rozebírali název, nejprve barevno, od kterého jsme se dostali k modré, která vyjadřuje emoce. Emoce se poté vybarvují na plátně, které představuje jakousi emoční mapu. A proč kulato? Kulato jako cyklus, pravidelný cyklus, který se nedá narušit, pravidla, která se neporušují.

V závěru diskuze jsme se pověnovali inscenaci „Krabat“. Diváci velmi ocenili práci s igelitem ve scéně s moukou a pohybové scéně, zejména tu, ve které byl ztvárněn boj s čarodějem. Někteří ocenili střídání herců v roli Krabata, jiným to naopak přišlo nesrozumitelné, a tak jsme si situaci všichni společně ujasnili. Také se divákům líbila práce oka mistra před reflektorem.

Stále nám zbývá dosti sil, a tak věříme, že si poslední diskuzi užijeme!

Marcela Plíhalová a Denisa Bláhová

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

... lektorky dětského diskusního klubu

Oběma lektorkám jsme položili čtyři stejné otázky:

1. *Kterou inscenaci si vybavíte, když pomyslíte na svůj život s divadlem?*
2. *Kdybyste nám měla dát tip na kulturní zážitek, co by to bylo?*
3. *Co vás osobně zajímá na dětském divadle?*
4. *Je podle vás diváctví důležité, když se učím hrát divadlo?*

Marcela Plíhalová

Asi je to představení Dášeňka, ve které hrál Jirka Jelínek a hrálo se to u nás ve Svitavách v divadle Trám v rámci nedělních odpoledních pohádek. Tak to je taková jediná, co si z dětství vybavím.

Jestli během léta, tak určitě festivaly. Miluju Loutkářskou Chrudim, takže tu doporučuji ze srdce. A kdyby kdykoli jindy, tak určitě známou inscenaci Divadla Drak Poslední trik Georgese Mélièse, kterou jsem viděla právě dávno taky na Dětské scéně a od té doby na ni nemohu zapomenout. Je to kouzelná inscenace.

Asi rozvíjení dětské osobnosti pomocí divadla.

Já myslím že určitě. Je důležité, abychom my sami, co hrajeme to divadlo, byli dobrými diváky, protože my herci, když hrajeme divadlo, tak diváky potřebujeme. Potřebujeme je pro reflexi a taky reakci, protože hrát divadlo pro nikoho a bez reakcí postrádá smysl.

Denisa Bláhová

Na svůj život s divadlem? Tak asi největší první divadelní zážitek byl, když jsem mohla hrát takovou pidirolu v inscenaci Rok na vsi v Horáckém divadle v Jihlavě. Hrála jsem Hanču. A hrozně se mi líbil ten kroj.

Určitě by to bylo nějaké představení z HaDivadla v Brně, protože to je experimentální scéna, a myslím si, že je fajn vidět tato novodobá experimentální divadla. Třeba konkrétně inscenaci Zed.

Studuji obor, který s tím souvisí, takže mě hodně zajímá ta tvorba, proces té tvorby. Od toho úplně počátečního zasazení semínka až po vykvetlou kytku.

Rozhodně. Já si myslím, že se tím člověk, který se učí hrát divadlo, hodně naučí. To pozorování je hrozně důležité proto, abych dostávala inspiraci, abych viděla, jak co funguje. A hlavně abych to mohla potom použít a věděla, že to funguje. To jsem řekla hrozně složitě :-).

ZAPSALI JSME...

... z veřejné diskuse k představením 4. bloku

V úvodu Jakub Hulák připomněl, že veřejná diskuze je určena ke vzdělávání účastníků v oboru, a proto v tomto formátu, jehož se neúčastní tvůrci (děti ani jejich vedoucí), nakládáme s tím, co jsme viděli, jako s pokusným materiálem, aniž bychom se museli snažit být k nim zvlášť ohleduplní.

Poslední krajka

Diváci ocenili bohaté využití scénografických prvků a obrazy jimi tvořené, zároveň ale přiznali, že ne vždy pochopili, co který obraz znamená. Podle Ludka Richtera se s tyčemi, krajkovou gumou apod. nepracuje důsledně, není zřejmé, jaký nesou význam, proč vůbec byly použity. Diváci dále vyzdvihli práci se světlem, které vzbuzovalo napětí, s hudbou i pohybem (dobře vybavené děti), ačkoli jednorázové použité choreografie jim nepřišla funkční. Příběh byl v obecné rovině většinou srozumitelný, takřka všichni se však zarazili nad tím, že situaci s přemírou soucítu přichází řešit mrtvá krajkářka – to vadilo jak z hlediska logiky příběhu (kde se vzala mrtvá krajkářka?), tak z hlediska tématu (má být strůjcem proměny?).

Téma inscenace se vůbec hojně diskutovalo, neboť proklamovaný soucit se pro mnohé v jevištních situacích vlastně neobjevil. Kromě obrazu s darováním bot bylo tématem situací spíše rozdávání věcí. Jedna z diváček poznamenala, že kdybychom zaměnili slovo soucit za vstřícnost, fungovalo by téma v nastolených scénách lépe. Problematicky pak vyzněl celý příběh, což mohlo být způsobeno tím, že soubor navzdory poctivé snaze hledat vhodný závěr, se poněkud zamotal mezi poučením o soucítu a poučením o tom, že všeho moc škodí.

Irina Ulrychová dodala pedagogicky velice cenný kontext situace souboru. Vedoucí zvolila sevřený literární příběh proto, že chtěla rychle stmelit covidovým režimem ohrožený kolektiv, což se beze zbytku povedlo. Soubor funguje velice kamarádsky nejen na jevišti, ale i mimo něj – vůči dalším souborům.

Ten, který se nepovedl

Na adresu AD/Hadů, jejich vedoucí a inscenace zazněly na diskuzi vlastně jen samá slova chvály a dojetí. Diváci byli nadšeni funkčními scénickými kostýmními prvky, přechodem mezi stínohrou a činohrou, ale zejména tím, že inscenace byla prostě veskrze „jejich“ (tedy dětí). „Vložili do ní sebe s humorem a nadhledem a přitom Andersenův příběh nezbourali a jeho téma zjednodušili a učinili jej sdělným, aniž by jej zploštili,“ přizvukovali si Irina Ulrychová a Luděk Richter. Diváci obdivovali to, že zvolené prostředky nebyly aktualizací pro aktualizaci, nýbrž od scény s psycholožkou bylo zcela zřejmé, že jde o bytostné sdělení o mladých lidech. Představení všechny bez nadsázky dojalo, jedním z důvodů bylo obsazení hlavního hrdiny, druhým i to, že se soubor žádně z postav nevysmíval, všechny měly svou důstojnost, a toho je při tak humorném ladění obtížné dosáhnout a udržet to. Jediná věc, která diváky trochu mátlá, bylo ztvárnění matky kačenou ve stínohře (Proč je jako jediná z postav ztvárněna pouze stínoherně? Proč se stále zdržuje na rybníce – plátně, zatímco její děti jsou na břehu?). Diskutujícími se ale zjevně nechtělo pokračovat v hledání „mucha“ na inscenaci, která se ve všech směrech tak zjevně dotkla všech zúčastněných.

kulato. barevno.

Nejen diváci, kteří již před časem viděli jinou inscenaci podle téže předlohy, ocenili, že soubor svým herectvím poruchu autistického spektra neparoduje a je na něm znát upřímný zájem a zasvěcenost v problematice. Ztvárnění postavy Remyho čtyřmi herečkami diváky potěšila, zrovna tak nenásilné ukázky Aspergerova syndromu a citlivě vybrané situace z knihy. Diváci obdivovali i herecký výkon představitelky Pamely a její maminky, nicméně museli konstatovat, že v jejich „přelaskavosti“ se ztrácí to, čím obě ženy musejí procházet, a co tak jejich laskavý přístup činí ještě obdivuhodnějším. Na druhou stranu to, že soubor „zůstává vždy krok před“ kýženým účinkem nebo takzvaně „uřezává vršky situací“ a drží si tak poněkud stereotypní temporytmus, je pořád mnohem lepší, respektuplnější řešení než takové, které by situace více hrotilo.

Potíže měli diváci se začátkem inscenace, kde bylo těžké se něčeho chytit, někdo si postěžoval na špatně srozumitelné audio (někdo jej naopak četl jako úmyslnou simulaci autistického vnímání), někomu ke zmatku přispělo i použití více verzí jména Jeremy (Remy, Remík, Jeremiáš), někdo naopak pochopil téma už z modré barvy a roztočeného hrnečku, v nichž okamžitě rozklíčovali symboly odkazující k PAS.

Lektoři doporučili souborům postupujícím na celostátní přehlídce nepodcenit včasný výběr vhodného hracího prostoru. V mostecké inscenaci totiž kvůli tomu nebylo vidět, co se odehrává na zemi. Aleš Bergman shrnul dojem většiny diváků, když soubor pochválil za koncentrovanost, věcnost a partnerinu.

Krabat

Diskuse k inscenaci Krabat začala (paradoxně nebo příznačně?) vypočítáváním řad v hledišti, které byly oslněny reflektorem z jeviště. Jediněm, kteří toho byli ušetřeni, se naopak tajuplná atmosféra plná zvláštních stínů líbila. Opakovaně diváci reflektovali střídání dětských herců v roli Krabata, pro něž se snažili v průběhu představení najít bezúspěšně klíč. Mezi diváky sedělo mnoho těch, kteří předlohu Čarodějův učeň dobře znají, a ti konstatovali, že motivy z knihy byly vybrány nahodile a doporučili by souboru, aby při svých hereckých schopnostech zatím nesaahal k tak dlouhému a komplikovanému příběhu, ale sáhnul po něčem kratším a sevřenějším. Děti divákům nepřišly ve své kůži, působily nezaujatě, bez potřeby být na jevišti, v ještě nekomfortnější situaci se pak zdály být v momentech, kdy měly promluvit – často jim také bylo špatně rozumět.

Luděk Richter potvrdil, že po formální stránce se v inscenaci objevily pěkné obrazy, ale celek trpěl od začátku nepořešenou dramaturgií. Zdůraznil, že když tvoříme divadelní adaptaci z epické předlohy, musíme vytvořit od začátku novou stavbu a v ní dost dobře nemůžeme začít bez toho, že řekneme, „co je to za kluka, o co jde mistrovi, proč někdo umírá, proč se bouří Krabat“ atd.

Z hlediska předlohy se jako problematické zdálo „zaplnění“ mlýna dívčími postavami, obsazení dívky do role mistra (nehledě na to, že tato postava vůbec nepůsobí strašidelně) a absence závěrečného motivu lásky, která pomůže překonat ty nejtěžší překážky. Čarodějův učeň je totiž příběhem iniciace mladého muže, obsahuje jednoznačné archetypální motivy, a proto je jednou z mála látek, u kterých záměna mužských a ženských rolí skutečně nemůže fungovat. Diváci si všimli hezkých prvků s potenciálem (baterky, igelit, svoboda dětí ve hře Cukr, káva), nicméně celek na ně působil, jako by se inscenátoři příliš nezabývali základními otázkami inscenačního procesu.

klara

VZPOMÍNKA

Je to pro mne letos zvláštní pocit – nejsem po pěti letech ve Svitavách, na Dětské scéně, mezi spřízněnými „dramatáckými“ dušemi a energií plnou radosti, tvořivosti, pospolitosti a hlavně oslav 50. ročníku přehlídky.

V roce 2019 jsem se stal poprvé šéfredaktorem Deníku Dětské scény, o rok později jsem zavřen doma tesknil vroušce, rok 2021 nabídl možnost online verze s množstvím novinek (web, podcasty apod.) a nyní v roce 2022 sedím v kanceláři a dohlížím na plynulý provoz naší ZUŠky coby „šéfreditel“. Čtu si vzdáleně o dění z „mojí“ přehlídky jako vzdálený pozorovatel a připadám si přitom jako mimozemský badatel. A možná i proto zasněně vzpomínám na ty fantaskní svitavské světy.

Mé představy jsou plné tančení ve farní stodole, pronásledování lektorů pro skvělý rozhovor, rychlých přesunů mezi Trámem a Fabrikou, obědů mezi slavnostně oděnými studenty-číšníky, nočního průvanu v redakci spojeného s ohromným vedrem bez klimatizace, snídaňových hodů spojených vždy s optimistickou kresbou od pořadatelů, ranních východů slunce po zdlouhavé noční práci s grafikem Pavlem Kocychem nebo vůni místního antikvariátu. Hmm... nejradši bych zabíhal krosnu a vyrazil tam (či sem) za vámi. Jak je ten časoprostor relativní! Využívám tudíž tuto textovou formu, abych se alespoň na chvíli vkradl do 3. patra Fabriky mezi kourící se hlavy redaktorů, kteří za pět minut půlnoc přemýšlejí, čím zaplní další číslo Deníku Dětské scény.

Přál bych vám všem – a zejména Dětské scéně – aby se vám přehlídka zaryla hluboce do srdce jako mně a tisícům účastníků, kteří jí během půlstoletí prošli. Přeji, abyste nově poznané přátele rádi a často potkávali všude, kam se vrátíte. A přeji všem do redakce silné kafe, množství spolupracovníků a brzký spánek.

Josef Pekárek

DNES HRAJÍ...

Představte nám několika větami váš soubor.

My jsme soubor My. Velice originální. Plánujeme se přejmenovat, ale v tu chvíli, kdy jsme pojmenovávaly náš soubor, nás nic lepšího nenapadlo nebo jsme se nemohly shodnout. Jsme čistě dívčí soubor, není mezi námi žádný chlapec, což je občas problematické. V tomto složení spolu fungujeme teprve od začátku září, ale všichni se známe, protože chodíme do dramafáku už třeba 8 let. Cítíme se mezi sebou dobře, nemusíme se stydět ani přetvařovat a můžeme být sami sebou.

Kdyby váš soubor měl superschopnost, jaká by byla?

Asi neviditelnost. Někdy už jsme nebo se o to aspoň snažíme.

O čem svoje představení hrajete?

My hrajeme představení Havrane podle knížky Havrane z kamene od Tomáše Pěkného. Je to o jedné mladé čarodějnici, která se jmenuje Mladá a ona se snaží zapadnout mezi ostatní čarodějnice. Musí projít nějakou zkouškou, aby se k nim mohla připojit. Potom je tam druhá dívka Juliana, která je obyčejná a jedinou její ambicí je vdát se za kluka jménem Janek. Ten se ale v našem podání vůbec neobjevuje, mluví se tam o něm, ale není nijak ztvárněný. Jde tam o ten vztah, o to přátelství mezi těma dvěma holkama, o tom, jak se vyvíjí. Podstata je v tom, abychom nikdy neztratili sebe. Nemůžeme se měnit kvůli někomu jenom kvůli tomu, že chceme, aby nám byl blízký nebo abychom se někomu líbily. To se nás teď hodně týká. Jsme ve věku, kdy hledáme, kdo vlastně jsme a kam patříme.

Co jste se o sobě při přípravě inscenace dozvěděly?

Necháváme všechno dost na poslední chvíli. Zjistily jsme, koho baví hrát záporáky a komu to moc nejde. Někdo se neumí naštvat a někdo neumí být laskavý zase. A stmelilo nás to jako kolektiv, jsme teď hodně spolu.

Co vás při přípravě inscenace nejvíc potrápilo?

Asi celkově nastavení té scény. My totiž hrajeme na plátně, které není nijak pevně přidělané, takže si dáváme často do držky, no. Taký máme problém s prostorem. Nepotřebujeme úplně velkou scénu, ale na malou se zase nevejdeme, takže musíme hrát na té velké a pak máme okolo sebe hrozně moc prostoru, takže se trochu ztrácíme. Měly jsme problém i s kamenama, protože je máme na zemi a strašně to bolí.

Máte nějaký rituál před představením?

Zpíváme si písničky a naše učitelka nás kope. Nebo spíš nakopává. Ale hezky, symbolicky, prostě přátelsky. A když se rozezpíváme, tak je to většinou Michal David nebo něco takového.

Prozradíte divákům nějakou perličku ze zákulisí?

Eliška: Já mám scénu, kdy mám na jevišti vběhnout naštvaná a má tam být energie. Upozorňovala mě na to naše učitelka Jitka Kvasničková. V den, kdy jsme to hráli

... My

rodičům v zušce, jsem se na to tak soustředila, že jsem tam vběhla co nejnaštvaněji a nejrychleji, jak jsem mohla, uklouzla jsem na tom plátně a hodila jsem takovou hubu (neupravovali jsme citace pozn. red.), jako bych skákala šipku. Měla jsem ale v sobě tolik adrenalinu, že jsem nic necítila a jela jsem dál. Ten pád byl pro lidi, kteří tam byli i den předtím, skvělý zážitek, protože jsem tam měla monolog, při kterém skáču na židli a taky jsem málem spadla. Někdo si i myslel, že je to schválně.

Představte si, že jste skuteční influenceri, co byste vzkázaly světu?

Zoe: Zůstaňte silní. Život má hodně překážek, ale vždy to bude v pohodě. Pokaždé se zvedněte a pokračujte dál.

Amélie: Já se budu opakovat, ale opravdu se nesnažte zalíbit se lidem, kteří skutečně nestojí o vás. Nesnažte se ze sebe dělat někoho jiného, protože potom stejně zjistíte, že to není ono. Nejlepší jsou ti lidé, kteří vás berou prostě takoví, jací jste.

Bibi: Každý má právo být takový, jaký je.

Pája: Nemá cenu zabývat se lidma, na kterých vám nezáleží. I když to tak někdy nevypadá, tak je dobrý v každé situaci vyhledat pomoc. Nikdy není tak špatně, aby nemohlo být hůř. A většinu problémů vyřeší jídlo.

Eliška: Spousta lidí se mnou asi nebude souhlasit, ale já bych řekla, že pokud má člověk nějaký názor, tak ať se ho nebojí vyjádřit. I když to bude nějaký názor, co se lidem nebude líbit. Mně přijde, že v této době je velká část lidí přecitlivělá. Já jsem třeba typ člověka, co si dělá srandu z vážných věcí, a proto mám málo kamarádů, protože mě hodně lidí nechápe. Nereagujte špatně na věci, které se vás netýkají, nebuďte přecitlivělí.

Zoe: Život jde dál, stejně si to nikdo nebude pamatovat, protože život je krátký. Je to úplně jedno.

Nela: Taky se budu opakovat, ale buďte sami sebou. Vždycky všechno bude v pohodě, i když se občas něco nepovede. Všechno se dá spravit.

DNES HRAJÍ...**Představte nám několika větami váš soubor.**

Dívčí soubor pod vedením Pavla Skály a Leony Houdkové. Už se hodněkrát změnilo složení souboru, je tu jenom jeden člověk, který byl v původní sestavě. Jsme na stejné vlně a máme se rádi. Nejmenší částiceeee.

Kdyby váš soubor měl**superschopnost, jaká by byla?**

Litání. Čtení myšlenek. Neodolatelné divčiny, sbalíme kohokoliv.

O čem svoje představení hrajete?

O paní Evě. O Mostě. O historii, režimech. O tom, že i když ten život byl těžkej, Eva to brala pozitivně.

... Nejmenší částice**Co jste se o sobě při přípravě inscenace dozvěděly?**

Že Kája má 2 kluky, teda 8. A Anetka je zodpovědná v připravování rekvizit. A umíme být občas zlí. A že holky z vesnice, Viky a Anetka, uměj pracovat s náradím líp než holky z města.

Co vás při přípravě inscenace nejvíc potrápilo?

Energie. Práce s energií. Neměly jsme energii v těle. Při zkoušení jsme neměly energii a dozvěděly jsme se, že je to špatně, že ji máme mít pořád.

Máte nějaký rituál před představením?

Ája rozesmává Aničku. Všichni se rozesmáváme. A jinak klasicky rozmlouvání.

Prozradíte divákům nějakou perličku ze zákulisí?

Jsme schopný tu loutku celou rozmotat, zlámat, poházet, poztrácet, vypadá jako mrtvá.

Představte si, že jste skutečné influencerky, co byste vzkázaly světu?

Smějte se víc. Buďte k sobě rovní. Víc radosti do života. Važte si sebe. Lepší mít dva kluky než jednoho.

Zapsala verca

DNES HRAJÍ...**Představte nám několika větami váš soubor.**

Náš soubor vystupuje pod názvem Studio Šrámkova domu. V tomto složení vystupujeme poprvé, protože jsme smíchání z různých souborů. Jsme hezcí sebevědomí hlasití blázni! :-)

Kdyby váš soubor měl superschopnost, jaká by byla?

Říkat super vtipy!

O čem svoje představení hrajete? Naše inscenace vznikla na motivy lidové pohádky O perníkové chaloupce, nutno zmínit, že jsme ji však značně transformovali. Zajímala nás hlavně její hovorovost, kterou jsme propojili s verší I. M. Jiřouse.

Co jste se o sobě při přípravě inscenace dozvěděly?

Přišli jsme o zdání, že herectví jde hlavně těm starším. Jsme věkově poměrně rozmanitý soubor a naši mladší členové nás svou šikovností nepřestávají překvapovat.

Co vás při přípravě inscenace nejvíc potrápilo? Potrápily nás svíčky, používáme je jako rekvizity a místy je s nimi velmi problematické zacházet, aby zůstaly svítit, aby naopak něco nezapálily...

Máte nějaký rituál před představením?

Předáváme pomyslně trému naší paní učitelce Ladě, která ji následně vynese ven.

Prozradíte nám nějakou perličku ze zákulisí?

Žádná konkrétní perlička nás nenapadá, ale my jsme celkově takové perličky!

Představte si, že jste skuteční influencerky, co byste vzkázali světu?

Tomáš: Hrajte divadlo!

Vít: Na věku nezáleží, i mladší členové

dokážou zazářit!

Veronika: V divadle nejde o vítězství!

Elizabeth: Buďte týmový hráči!

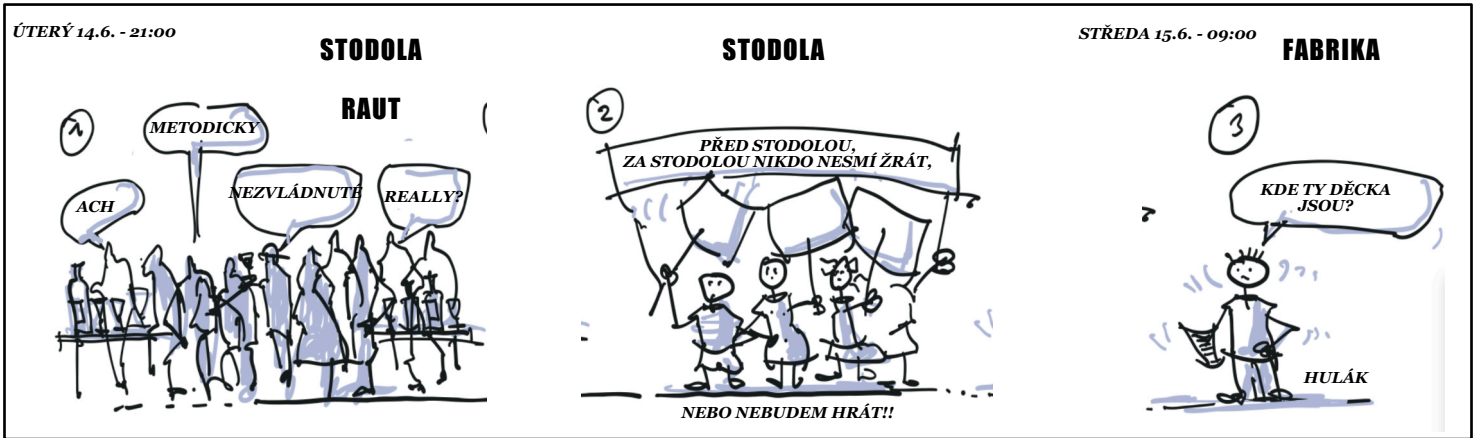
Jan: I když máme pouze malou roli, neznamená to, že nejsme důležití pro celek!

Jakub: I když jsme z České republiky, neznamená to, že nejsme světoví! :-)

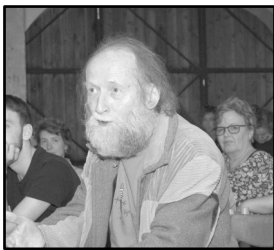
... Studio Šrámkova domu

KOMIKS

... PADESÁT

OHLEDNUTÍ

prostořeká Zdena Josková a její dramaturgický seminář, z něhož jsem se tolik naučil! Soňa Pavelková s herecky rozšířenými očima v údivu nad tím či oním.

Padesátá Dětská scéna. To je let! No, na prvních dvou ve Žďáru nad Sázavou jsem nebyl. Až od roku 1974: Kaplické divadelní léto. Těch lidí! Bezvadně

Velebná Šárka Štembergová plující nad úskalími techniky řeči. Vznosná Hanka Budínská s hravostí loutkového divadla. Aristokratická Jana Votrubová. Vždy elegantní Milada Mašatová s vtipnými loutkářskými hříčkami. Jirka Oudes s Šumavou na botách. A spousta dalších se soubory, v seminářích nebo jen tak na pokoukání. A kolem všeho poletující, byť pokulhávající, Eva Machková. Tetičky metodičky se jim říkalo (Jirkovi ne). A ještě... Ale ne! Tolik místa nemám. Noci v redakcích, dny v seminářích či porotách. Nezapomenutelný Kluk s křídly se seminaristy na závěrečném bálu. Byly to krásné roky! A ty po nich taky. V

Prachaticích s Šumavou za zády, v Ústí nad Orlicí s přebíháním mezi Kulturním domem, Roškotovým divadlem a Malou scénou, jednorázový odskok do Zábřeha s jeho převznešeným kulturním domem, kde jsme se trochu ztráceli, pak na dlouho Trutnov ve společnosti Truta (včetně stejnojmenné hospody), Krakonoše, draka a pověstné ubytovny Úsvit, kam jsme se vskutku za svítání vraceli. A nakonec slunné Svitavy: Trám, Fabrika, Tyjáter a večer sklizeň ve Stodole. A všude děti, děti, děti... Těm nejprvnějším musí být pětadesát. Dneska jsou tu možná jejich děti. To je dobře. Snad se budeme potkávat i dál.

Luděk Richter

POEZIE PRO DNEŠNÍ DEN

Kaligram

Může být báseň zároveň obraz? O tom, že ano, nás přesvědčí kaligram. Kaligram (neboli ideogram) je báseň, která tím, jak je zapsána, vytváří nějaký obrazec.

Radek Malý: *Poetický slovníček dětem v příkladech*

Kaligram je báseň-obraz. Příležitost ke hře básníka a výtvarníka, spojených často v jedné osobě. Výtvarná podoba básně vyjadřuje její téma.

Robin Král: *Vynálezárium*

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY

STŘEDA 14. ČERVNA

8.30–12.30	semináře A–D	Fka, ND
8.30–12.00	program pro děti ze souborů	
9.00–10.35	5. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost	
14.00–15.40	5. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény	
	Havrane... , MY, ZUŠ Leoše Janáčka, Frýdlant nad Ostravicí	Fka
	skupina A Světýlko v dálce , Studio Šrámkova domu, MKS Sobotka	Tyjáter
	Eva H. , Nejmenší částice, ZUŠ F. L. Gassmanna, Most	Trám
	skupina B Eva H. , Nejmenší částice, ZUŠ F. L. Gassmanna, Most	Trám
	Světýlko v dálce , Studio Šrámkova domu, MKS Sobotka	Tyjáter
16.15–17.00	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 5. bloku	Fka-3. p.
16.15–17.45	dětský diskusní klub	Fka-aula
17.15–18.45	veřejná diskuse o představeních 5. bloku	stodola
20.30	ukázky z práce seminářů	Fka, Trám

Fka	Fabrika Svitavy
Trám	Divadlo Trám
Tyjáter	Alternativní klub Tyjáter
ND	Nadační dům Nadace Josefa Plívy, taneční sál
stodola	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 5.

Redakce: Jonatán Papírník (šéfredaktor), Klára Fidlerová, Rozálie Fidlerová, Kateřina Mrkosová Petrlíková, Gabriela Zelená Sittová, Veronika Bíbová, Julie Šišková, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto). Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou. Uzávěrka čísla 4. – 15. června 2022 v 00:05. Náklad 120 ks.